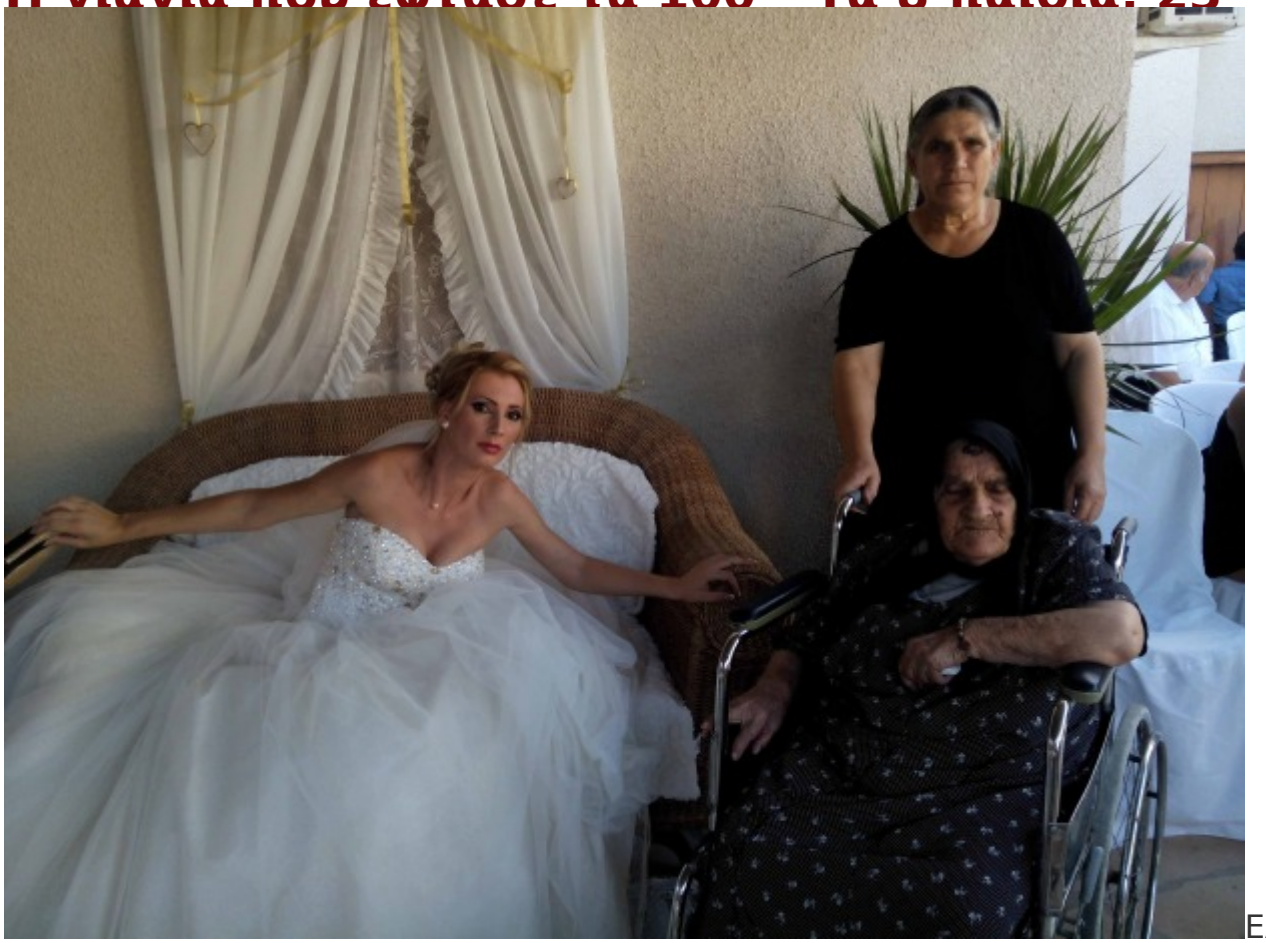
29 Οκτωβρίου 2014

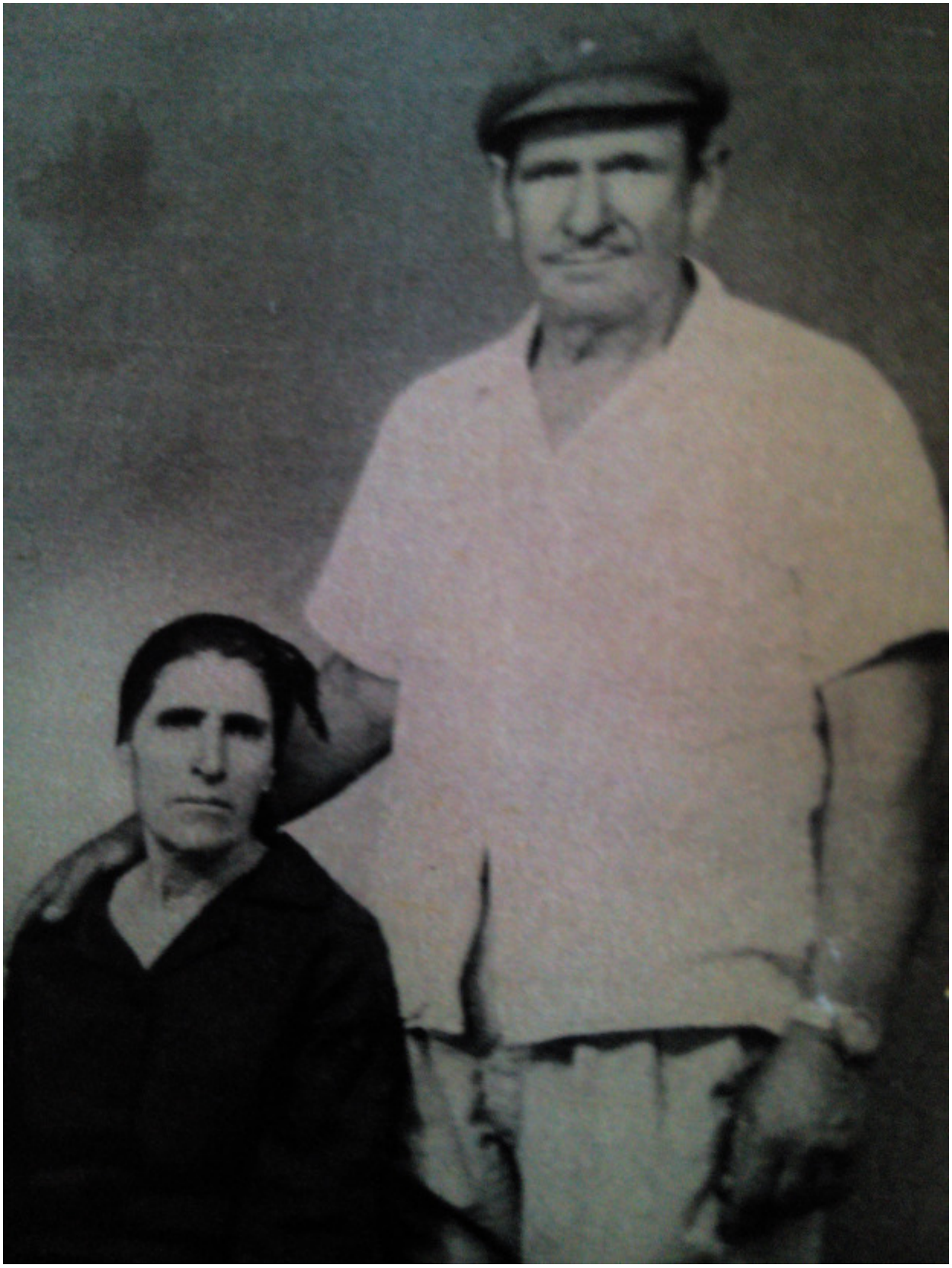
Η γιαγιά που έφτασε τα 100 – Τα 8 παιδιά, 23

ΕΛΕΝΗ

ΧΡΗΣΤΟΥ

Η ιστορία μιας γυναίκας που κουβαλάει στη πλάτη της 100 χρόνια ζωής… έχοντας αποκτήσει οκτώ παιδιά, 23 εγγόνια, 36 δισέγγονα και 5 τρισέγγονα. Η Ελένη Χρήστου γεννήθηκε στο κατεχόμενο χωριό Καπούτι της Μόρφου στις 13 Δεκεμβρίου του 1916, αλλά σύμφωνα με την οικογένειά της το πιθανότερο είναι να γεννήθηκε πριν από αυτή την χρονολογία και να την έγραψαν κάποια χρόνια αργότερα στα χαρτιά, πράγμα που συνηθιζόταν εκείνη την εποχή. Η κυρία Ελένη άφησε το Καπούτι για την υπέροχη Μόρφου όταν παντρεύτηκε τον άντρα της, Χρήστο Κουτανίστρα. Ζούσανε στη περιοχή με τα περιβόλια των αγροτών της Μόρφου, λίγο έξω από το Σεριανοχώρι. Γύρω τους δεν υπήρχαν άλλοι γείτονες, παρά μόνο οι αγρότες που έρχονταν να περιποιηθούν τα κτήματα τους και μετά επέστρεφαν πίσω στα σπίτια τους.

Η κυρία Ελένη Χρήστου και ο σύζυγος της Χρήστος Κουτανίστρας – See more at: http://like.philenews.com/el-gr/anthropines-istories/1827/32406#sthash.WkMltxC1.dpuf

Ο σύζυγός της είχε κάποια προβλήματα υγείας γι’ αυτό κι έπεσε όλο το βάρος στους ώμους της κυρίας Ελένης, η οποία δούλευε σκληρά από το πρωί μέχρι τη νύχτα για να φροντίσει να μη λείψει τίποτα στην οικογένεια της. Η μικρότερη της

κόρη μας δήλωσε με περηφάνια πως η μητέρα της κλάδευε, σκάλιζε, έκοβε φρούτα και γενικά ήξερε όλες τις αναγκαίες εργασίες που γίνονται στα περιβόλια.

Η Εισβολή

Τη 14η Αυγούστου του 1974, ημέρα της δεύτερης εισβολής η Ελένη Χρίστου αναγκάστηκε να πάρει τα παιδιά της και να εγκαταλείψει τη Μόρφου και το σπίτι της. Πίσω της άφησε τον άντρα της και πατέρα των παιδιών ο οποίος έμεινε εκεί, πιστεύοντας, όπως οι πλείστοι πρόσφυγες, πως θα επέστρεφαν μετά από λίγες μέρες.

Για ένα μήνα έμειναν πάνω σε βουνά κοντά στα Λαγουδερά, όπου κατασκήνωσαν εκεί με δύο μόνο σεντόνια και μερικές κουβέρτες. Στη συνέχεια έφυγαν οικογενειακώς και πήγαν στον Ύψωνα, για ένα διάστημα βρέθηκαν στον Καλοπαναγιώτη και τέλος στην Επισκοπή της Λεμεσού, όπου και διαμένει η οικογένεια μέχρι και σήμερα.

Η κ. Ελένη Χρήστου με τρεις από τις κόρες της

Η ζωή μετά το πόλεμο

Μετά το πόλεμο τα πράγματα ήταν για όλους πολύ δύσκολα, πόσο μάλλον για ένα

μονογονιό. Όλα τα παιδιά της κ. Ελένης, την βοήθησαν, όπως και η ίδια έκανε το παν για να βοηθήσει τα παιδιά της
Δούλευε, φρόντιζε το σπίτι και ανάλαβε όλες τις ευθύνες που έχει μια μητέρα απέναντι στα παιδιά της. Δυστυχώς τα πράγματα ήταν τόσο δύσκολα που δεν υπήρχε η δύναμη να εκπληρώσει την επιθυμία της μικρότερης της κόρης και να την σπουδάσει.

Υγεία και διατροφή

«Η μητέρα μου για την ηλικία της είναι πάρα πολύ καλά», μας εξομολογήθηκε η κόρη της , Βικτώρια. Δεν αντιμετωπίζει τα ‘συνήθη’ προβλήματα που μπορεί να παρουσιάσει κάποιος άνθρωπος στην ηλικία της ή και πιο νεαρός. Για παράδειγμα, δεν έχει ούτε διαβήτη, ούτε πίεση, και παρά το γεγονός ότι υπέστη κάποια εγκεφαλικά και δυσκολεύεται να περπατήσει, εντούτοις δεν ξεχνά τίποτα.

Από τη μέρα που τη θυμούνται τα παιδιά της, έτρωγε πολύ λίγο φαγητό. Μία ντομάτα και λίγες ελιές ήταν αρκετές. Τόσο η ίδια, τόσο και η οικογένεια της, τρέφονταν υγιεινά, με φρέσκα και σπιτικά προϊόντα. Είχαν πορτοκαλιές και έθρεφαν κουνέλια.

Η αγάπη της οικογένειας της, την κράτησε μέχρι αυτή την ηλικία. Αυτό πιστεύουν τα παιδιά της. Εκτός του ότι ο άντρας της είναι αγνοούμενος, η κυρία Ελένη έχασε και μια κόρη το 1986. Και τα δυο αυτά συμβάντα της στοίχισαν πάρα πολύ.

Το γεγονός όμως ότι το σπίτι της ήταν πάντα πλημμυρισμένο από τα παιδιά και τα εγγόνια της, τα οποία της έδειχναν και δείχνουν την αμέριστη αγάπη τους, βοήθησαν στο να ξεπεράσει σε κάποιο βαθμό το χαμό της κόρης και τους άντρα της.

Η οικογένεια της, τα παιδιά της, έχουν τέτοια αδυναμία στη μητέρα τους που είναι αποφασισμένοι να μην την αφήσουν ποτέ μόνη. Την προσέχουν και για καμία περίπτωση δεν επιθυμούν να την αποχωριστούν, αφού έχουν δώσει όρκο ζωής να την φροντίζουν μέχρι τη τελευταία στιγμή.

Μια ανάμνηση από την κόρη της

Όταν η κυρία Ελένη πήγαινε δουλειά στα περιβόλια δεν άφηνε ποτέ μόνα τους τα παιδιά. Τα έπαιρνε μαζί της, τα φρόντιζε, τα τάιζε. Η Βικτώρια μας εξομολογήθηκε, «Δεν στερηθήκαμε τίποτα κοντά της. Ζούσαμε σε ένα παράδεισο που δημιούργησε η μητέρα μου».

Στο γάμο μιας από τις δισέγγονες της, μαζί με μια από τις κόρες της

Ο αγώνας για να βρεθούν τα οστά του άντρα της

Ο άντρας της κυρίας Ελένης είναι αγνοούμενος. Η οικογένεια δεν έχει μάθει νέα του ακόμη. Όπως δήλωσε η μικρότερη κόρης της, Βικτώρια «Προσπαθούμε με νύχια και με δόντια, με πόνο ψυχής να μάθουμε που είναι τελικά τα οστά του πατέρα μου».

Τον Αύγουστο, με πρωτοβουλία μιας Τουρκοκύπριας δημοσιογράφου, η οικογένεια ανακάλυψε πληροφορίες σχετικά με τον θάνατο πατέρα τους. Σύμφωνα με μαρτυρίες, κάποιος τον σκότωσε και μετά τον λήστεψε.
«Το γεγονός ότι η περιοχή που έμεναν είναι κατεχόμενη κάνει τα πράγματα πιο δύσκολα, αλλά με τη βοήθεια της ΔΕΑ, προσπαθούμε να κάνουμε τα κατάλληλα διαβήματα», εξηγεί η Βικτώρια. Τα άτομα που τον λήστεψαν είναι σε μεγάλη ηλικία και έτσι τα γεγονότα πρέπει να τροχοδρομηθούν γρήγορα για να μαθευτεί η αλήθεια, πριν να είναι αργά.

«Η μητέρα μου πήγε πολλές φορές στον Άδη αλλά γύρισε... ίσως γιατί πριν “φύγει” περιμένει να μάθει τι συνέβη στον άντρα της. Πιστεύω πως κρατιέται στη ζωή για αυτό ακριβώς λόγο», μας είπε η κόρη της. Θέλει να ξέρει που είναι ο άντρας της για να μαλακώσει ο πόνος στη ψυχή της. Να μάθει πότε και που πέθανε και πότε πρέπει να του κάνει ένα μνημόσυνο για να τιμήσει τη μνήμη του και να του ανάψει ένα κερί...”

Πηγή:like.philenews.com